Թէոդորոս Պատրիարք Երուսաղէմի, յայտ առնելով զտառապանս իւր և զվտանգ Աթոռոյն և սեփհական ժառանգութեանց ազգին յերեսաց աւելութեան Յունաց։ Ապա խնդրեցին ձեռնտու և օգնական լինել Նուիրակացն Երուսաղէմի Հայրապետական կոնդակաւ յորդորելով զբարեպաշտ ժողովուրդն։ Եհաս անդ և Ստեփաննոս վարդապետ Նուիրակն Կարնոյ, և պատմեաց նմա զամենայն հանգամանս Աթոռոյն։ Եւ յետ այնորիկ ձեռնադրեաց զնա յաստիճան Եպիսկոպոսութեան յաւուր Ծննդեան Տեառն մերոյ եւ գրեաց կոնդակ յորդորական բանիւք առ ժողովուրդս Կարնոյ, Կարսայ և Պայէզիտայ վիճակացն, օգնական լինել առատաձեռն ողորմութեամբ Աթոռոյն Երուսաղէմի 'ի սէր մարդացելոյ Փրկչին՝ յազատութիւն Տնօրինական Տեղեաց և սեփհական ժառանգութեանց ազգին, և 'ի թեթեւութիւն ծանր պարտուց, ուր յետոյ յաւելու ասել «Ստուգութեամբ ասեմ և ոչ ստեմ. զի եթէ ոչ էր Ս. Աթոռս 'ի տարաբաղդ վիճակի՝ որպէս և գիտէք, մեք եւս յօժար էաք ամենայն կարողութեամբ մերով արդիւնամատոյց լինել յաղագս այցելութեան Ս. Յակոբայ հրաշալի Աթոռոյն». (1811. 'ի 20 Յունվարի)։

Գրեաց նաեւ գիր օրհնութեան առ ամենայն ազգն Հայոց, որք բնակեալ էին 'ի սահմանս Օսմանեան պետութեան մանաւանդ 'ի Կոստանդնուպօլիս, եւ առաքեաց 'ի ձեռն Գրիգորի եպիսկոպոսի. և նորա հասեալ 'ի Կարին՝ արգելաւ անդ՝ զի գլխաւորք ազգին գրեցին առ նա չմըտանել 'ի թագաւորական քաղաքն, զի յեկեղեցիս տակաւին ոչ յիշէին զանուն Եփրեմի, այլ նախորդի նորին սակս պատերազմին Օսմանցւոց ընդ Ռուսս։

Իսկ Թէոդորոս Պատրիարք խնդրեաց 'ի դատաւորէն Երուսաղէմի տալ Իլամ վասն այլայլութեան ձեւոյն Սուրբ Յարութեան, այլ նա ոչ կամեցաւ, զի յառաջագոյն գաղտնի 'ի Հայոց և 'ի Լատինաց՝ և գիտութեամբ քանի մի այլազգեաց, որք էին 'ի ստորին կարգէ, տուեալ էր Իլամ Յունաց, թէ շինուածքն ոչ են հակառակ առաջին գրոց։ Այլ փոխանակ այնր ետ երիս Իլամս ծանր ծախիւք, մին վասն Ս. Յարութեան, զի խափանեցին Յոյնք զզօրդս և զարարողութիւնս Հայոց. երկրորդ՝ վասն գերեզմանի սուրբ